

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 166.

Κυνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών ανάποικιτών, στέλλεται «η Έφημερίς τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ 2.»

Έν δὲ ᾧ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Οἱ χοῖροι.

Οἱ χοῖροι φαίνεται, ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες τῆς Ἀσίας, ἐκείθεν δὲ μετεφέρθησαν εἰς τὰς ἄλλας ἡπείρους καὶ νήσους τῆς γῆς — περιλαβάνουσι δὲ πολυαριθμούς ποικιλίας καὶ παραλλαγας, καὶ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς περιστρώτας, αἱ παραλλαγὴ αὐτὰ δύνανται νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐπ' ἄπειρον.

Ἐν ἡμέρᾳ καταστάσει οἱ χοῖροι εἶναι χρησιμώτατοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι τὸ κρέας αὐτῶν ἐξ ὄλων τῶν κρεάτων, ὅχι μόνον διατρεφεται διὰ τοῦ ἁλατος, ἀλλὰ καὶ βελτιοῦται ἐπιτοσάτον, ὥστε καθίσταται ἀκριβὸν καὶ ἐπιζήτητον ὡς χοιρομήριον.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ὑπάρχουσι πεδιάδες καὶ δάση ἀπειράντα, ἡ χειροτροφία καλλιεργεῖται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐκ αὐτομύτρια δὲ χοιρομηρίων καὶ βερελίων ἀνατιμώμενον χοιροῦ κρέατος πέμπονται κατ' ἔτος ἐκείθεν εἰς τὴν Ἑυρώπην καὶ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἀδύνατον διὰ τῶν χειρῶν νὰ προετοιμασθῇ ὁ μέγας οὗτος ἀριθμὸς, οἱ Ἀμερικανοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶναι πολὺ ἐφευρετικοὶ, ἐπένοησαν μηχανὴν, δι' ἧς ἕκαστος χοῖρος σφάζεται, ἐκδελφεται, ἐκβάλλονται τὰ ἐντόσθια τοῦ, κόπτονται τὰ τέσσαρα σκέλη διὰ χοιρομήρια, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἄνευ τῶν ὀστέων διὰ παστῶν κρέας καὶ ἅπαντα ἀλατίζονται, ἄνευ τῆς βοήθειας ἀνθρωπίνης χειρός! Τοῦτο πιθανὸν νὰ φανῇ ἀπίστευτον εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέστατον.

Οἱ χοῖροι κατὰ ἑκατοστάδας θέτονται εἰς μάνδραν τινα, ἥτις κωκινεῖ μετὰ τοῦ ἐργασταίου τῶν χοιρομηρίων διὰ τίνος ὅπως, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς ἓνα μόνον χοῖρον νὰ διέλθῃ. Ἐκαστος δὲ τῶν χοίρων, ἅμα ἡ κεφαλὴ τοῦ διέλθῃ διὰ τῆς ὁπῆς ταύτης, συλλαμβάνεται ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ ἀγίλρου, καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ μέρος, ἐνθα σφάζεται ἐκείθεν εἰς ἕτερον μέρος, ἐνθα ἐκδελφεται, ἀπ' ἐκεῖ εἰς ἄλλο ὅπου ἐκβάλλονται τὰ ἐντόσθια καὶ κόπεται, καὶ τελευτᾶσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀλατίζεται. Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὥστε καθ' ἑκάστην χιλιάδας χοίρων προετοιμάζονται τοιοῦτοτρόπως διὰ τὸ ἐμπόριον.

Εἰς ἀγρίαν κατάστασιν οἱ χοῖροι καὶ ἴδιως οἱ κάρποι καθίστανται προμεροὶ καὶ ἐπιλαύνοιοι παρέχουσι δὲ κυνήγιον ἐξαιρετικόν, ἂν καὶ κινδυνώδες, εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους μνημονεύονται τοιοῦτοι κάρποι ὡς φρονεθέντες ὑπὸ Ἡρώων, ὡς λ. γ. ὁ Καλυδώνιος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὸ κρέας τῶν χοίρων γεννᾶται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ λεγομένη ταϊνία, εἰδὸς τι λευθῶν πλατειῶν, ἥτις εἰσέρχεται εἰς τὰ ἔντερα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς τροφῆς τοιοῦτου κρέατος, καὶ γίνεται πρόξενος παλλῶν κακῶν.

Ὁ Καλυδώνιος Κάρπος ἐξερχόμενος τοῦ ὕδατος.

Τὸ σχῆμα τῆς Γῆς.

Ἐἰς σχολεῖόν τι τῆς Γαλλίας εἰς τῶν μαθητῶν ἦτο τὸσον στενοκέφαλος, ὥστε ὁ διδάσκαλος διὰ νὰ τὸν ἐνθουμίσῃ τὸ σχῆμα τῆς Γῆς, τοῦ ἔδειχεν τὴν ταμβακέραν τοῦ, τῆς ὁποίας τὸ σχῆμα ἔτυχε νὰ ἦναι στρογγύλον. Τέλος αἱ ἐξετάσεις ἤλθον καὶ ὁ μαθητῆς ἐσηκώθη νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

Ποῖον εἶναι τὸ σχῆμα τῆς Γῆς; τὸν ἠρώτησεν εἰς τῶν παρόντων,

Ὁ μαθητῆς ἐνάπορία ἔβριψε τὸ βλέμμα τοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου, ὥστε ἐκράτει τὴν ταμβακέραν τοῦ. Δυστυχῶς ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἦτο ἔορτή, ὁ διδάσκαλος εἶχεν ἀλλάξῃ τὴν ταμβακέραν τοῦ καὶ ἀντὶ τῆς στρογγύλης εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τετράγωνον. Ὡς φαίνεται ἦτο πλούσιος εἰς ταμβακέραις! «Ὅθεν ὁ μαθητῆς ἀπεκρίθη μεθ' ἑαυτοῦ, «Ἡ γῆ τὰς μὲν καθημερινὰς εἶναι στρογγύλη, τὰς δ' ἑορτὰς τετράγωνος!» Ὁ διδάσκαλος ἔδωκε τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης ἀποκρίσεως τοῦ μαθητοῦ τοῦ, τοῦτο δὲ ἐκίνησε τοὺς πάντας εἰς ἀπλετον γέλωτα!

Ἄγεῦθε καὶ ἴδετε ὅτι ἀγαθὸς ὁ Κύριος μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐλπίζων ἐπ' αὐτόν.» (Ψαλμ. λδ. β.)

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΙΣΤΩΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ὡς κήρηγομένον ἀριθμῶν.)

Τὸν Μαυροδοωρῆν καὶ τὸν Ἐρῖκον ὑπεδέχθησαν οἱ μένοντες ἐκ τῶ σπήλαιον με μεγάλην χαρὰν, ἰδίως μεγάλη ἦτον ἡ χαρὰ τῆς Ἐλένης, ὅταν ἐκανεῖδε τὸ παιδίον, τοῦ ὁποῖο τὰ γαλανὰ μάτια τόσον εἶχον σαγηνεύσει τὴν καρδίαν τῆς. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ ὁ Ἐρῖκος ἐκάθισεν εἰς τὴν γυνίαν του, αὐτὴ ἐπλησίασε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ με σιγαλὴν φωνὴν τοῦ εἶπεν, «ὦ! Ἐρῖκε, δὲν ἠξέυρεις πόσον χαίρω, ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω! Ἐνόμισα, ὅτι σὲ ἐπόνευσαν διότι κάνεις δὲν ἐγνώριζε τί ἀπέγευες· καὶ διὰ τοῦτο ἔκλαυσα τόσον πολὺ!»

«Σὺ, Ἐλένη, πάντοτε ἐστάθης καλὴ εἰς ἐμέ,» εἶπεν ὁ Ἐρῖκος, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ χαρῆς, ὅταν ἀκούσης ὅτι ἤμην πολὺ εὐτυχῆς, ἀπ' οὗτου ἀνεχώρησα ἀπ' ἐδῶ, καὶ προσέει πολὺ δυστυχῆς· ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην, ὅτι θὰ ἠγαγκαζόμην νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἕως οὗ ὁ Μαυροδοωρῆς με συνέλαβεν εἰς τὸ δάσος. Ἐπέθεμουν νὰ ἤμην ἀποθαμένος, Ἐλένη!»

«Εἶσαι πολὺ σκληρὸς, Ἐρῖκε, λέγων, ὅτι ἐπροτίμας ν' ἀποθάνης μᾶλλον ἢ νὰ ἐπιστρέψης ἐδῶ εἰς ἐμέ!» εἶπεν ἡ Ἐλένη· «σὺ, φαίνεται, δὲν με ἀγαπᾷς οὔτε κατὰ τὸ ἤμισυ ἀπ' ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἐγώ.»

«Ἀλλὰ, καλὴ μου Ἐλένη, ἐὰν τῷ ὄντι με ἀγαπᾷς διατί δὲν προσπαθεῖς νὰ φύγῃς με ἐμὲ ἀπὸ τὸν ἀθλιον τοῦτον τόπον; Καὶ σὺ δέρεσαι ἐδῶ ἀρκετὰ συχνά. ἂν οὐχὶ τόσον συχνά ἦσον ἐγώ!»

«Ἀλλὰ ἀρὰ γε ἠμποροῦμεν νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, Ἐρῖκε; Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σπηλαίου καὶ νὰ διέλθωμεν τὸ πυκνὸν καὶ σκοτεινὸν δάσος;»

«Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω, εἶπεν ὁ Ἐρῖκος χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «ὅταν ὅλοι οἱ Ἀθίγγανοι ἐξέλθουν, ἡ δὲ γράϊα Μαργαρίτα πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἴσως ἀπῴψε ἠμποροῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν. ἀφοῦ δὲ ἀπαξ εὐρεθῶμεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, εἴμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ χαθῶμεν. Ὁ Μαυροδοωρῆς, ὡς εἶδες, δὲν μου ἔδεσε τὰ μάτια σήμερον.»

«Ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἠλεκτρισεῖσα· ἀλλ' ἂς ἠσυχάσωμεν τώρα, διότι βλέπω τὴν γράϊαν Μαργαρίταν νὰ ἔρχεται, ἐὰν δὲ ἀκούσῃ τί ὁμιλοῦμεν θὰ μᾶς πεθάνουν σ' τὸ ξύλον!» Οὕτως ἡ συνομιλία ἔπαυσεν, ἡ δὲ γράϊα Μαργαρίτα πλησιάσασα ἔκραξε, «Καὶ ποῦ ἦσουν παιδὶ ἕως τώρα;»

Ὁ Ἐρῖκος τῆς διηγήθη ὅλα τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ὅταν δὲ ἀνέφερε τὴν συνάντησίν του με τὸν Ἀλβέρτον, τὸν υἱὸν τοῦ Κόμητος, ἡ γράϊα ἀντήλλαξε βλέμμα με τὸν Μαυροδοωρῆν, ὅστις ἴστατο ἐκεῖ πλη-

σίον ἀκροαζόμενος τὴν διήγησιν τοῦ παιδίου, καὶ μετ' ἄλλῃον ἠρώτησε τὸν Ἐρῖκον, λέγων,

«Λοιπὸν ὁ μικρὸς κόμης διασκεδάζει συγχαίς ὁλομόναχος εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον;

«Μάλιστα, — εἶπεν ὁ Ἐρῖκος, — μὴ μόνον τὸν σῦλον του.»

«Καὶ εἶναι εὐκόλον ν' ἀναβῇ τις διὰ τῶν κηκλιδῶν;»
«Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἐρῖκος, ἐγὼ ἀνέβην δι' αὐτῶν εὐκόλως.»

Ὁ Μαυροδοωρῆς ἐκύταξεν ἐκ νέου τὴν γράϊαν καὶ ἐφθύρισεν,

«Αὐτὸ εἶναι καλὴ εἰδῆσις, ὡς φαίνεται, θὰ φθάσωμεν ἐπὶ τέλος μέχρι τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κόμητος. Ὡς βλέπω εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συλλαβῶμεν τὸν μικρὸν Κόμητα, καὶ τότε ἐὰν ὁ πατὴρ του ἐπιθυμῇ νὰ τὸν ἀνακτήσῃ, πρέπει νὰ πληρώσῃ δι' αὐτόν.»

(ἀκολουθεῖ.)

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ.

Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης μαθήσεως, τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ πολέμου εὐρίσκει, ὅτι ἅπαντες σχεδὸν ἦσαν ταπεινῆς καταγωγῆς, καὶ ἀνυψώθησαν διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς τιμότητος καὶ τῆς ὁπομονητικῆς καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας.

Οὕτως ὁ Κομφούκιος, ὁ μέγας φιλόσοφος τῶν Κινέζων, ἦτο γεωργός.

Ὁ Ὀμηρὸς πτωχὸς τις καὶ ἐξ ἀφανῶν γονέων.

Ὁ Ἀμερικανὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς Φραγκλῖνος τυπογράφος.

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἀφανῆς Κορσικανὸς κρατιώτης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηθίας Φερνάνδοςτος φλεβοτόμος.

Ὁ ἀναβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ-Ἀλῆς κουρεὺς.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ῥήτωρ καὶ βουλευτὴς Πηλ πομπὴν προβάτων.

Ὁ μέγας καὶ τρομερὸς Κρόμουελ γεωργός.

Ὁ μακρὴς Αἰτήκοιλος ζωολογίστης.

Ὁ Ἰσπανὸς στρατηγὸς Ἐσπαρτέρος νεκροθάπτης.

Ὁ φυσιολόγος Λιναῖος σαυδαλοποιός.

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Χρὺ Μύλλερ πετροκόπος.

ΦΩΛΕΑΙ ΥΦΑΝΤΩΝ

ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ.

Ὁ ὕφαντης, ὡς ὀνομαζέται πτηνὸν τι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἐκ τοῦ τρόπου, με τὸν ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του. Πολλὰ πτηνὰ τοῦ εἶδους τοῦτου (διότι συνειθίζον νὰ

συγκατοικούν πολλά ὁμοῦ ἀφοῦ ἐκλέξουν τὸν τόπον διὰ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν των, οὗτος δὲ εἶναι πάντοτε δένδρον ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκακιῶν, ἄρχονται τῆς κατασκευῆς τῆς συναθροίζοντα βουρλα καὶ πλέκοντα διὰ αὐτῶν εἶδος τι καλύβης, μὴ δυναμένης νὰ διαπερασθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν. οὐδὲ νὰ διαλυθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· μετὰ τοῦτο διασκευάζουν τὸ ἐσωτερικὸν, διαιροῦντα αὐτὸ εἰς δωμάτια διὰ νὰ δύνανται νὰ συγκατοικεῖν πολλά ὁμοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην· περιβάλλουσι δὲ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν δωματίων τούτων καὶ ἀκόμη τῶν διόδων τόσον καλῶς μὲ εἶδος χνούδου, τὸ ὁποῖον λαμ-

Ἐγχώριος τῶν Ἑκαρολίνων νήσων ἐν πλήρει πνευπλίᾳ.

Εἰς τὸν Μέγαν ἢ Εἰρηρικὸν καλούμενον ὠκεανόν, ὅστις κεῖται, ὡς γνωρίζουσιν ὅλοι ὅσοι ἐσπούδασαν γεωγραφίαν, μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς, εὐρίσκονται πολλά ἀθροίσματα νήσων, τὰ ὅποια ἔχουν ἰδιαιτέρων ἕκαστον ὄνομα.

Πεντήκοντα ἐκ τῶν ἀθροισμάτων τούτων ἀποτελοῦν τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Καρολίνων ἢ νέων Φιλιππίνων. Με-

Φωλεαὶ Ὑφαντῶν.

θάνουν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν λιμναίων καλάμων, ὥστε καθίσταται μαλακὸν ὡς βελούδον.

Αἱ περίεργοι αὗται φωλεαὶ ἔχουσι πολλάκις μέγεθος μεγάλου βαρελίου, καὶ περιέχουσι συχνάκις 400—500 καὶ ἐπι περισσότερα χωρίσματα ἢ δωμάτια, ἕκαστον τῶν ὁποίων κατοικεῖται ὑπὸ ἐνὸς ζεύγους, καὶ τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ μὲν τῆς ἀνοίξεως χρησιμεύει πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ ἐκκόλαψιν τῶν ὠῶν καὶ ἀσφάλειαν τῶν νεοσσῶν, τὸν ἄλλον δὲ καιρὸν πρὸς κατοικίαν τῶν γονέων.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ διαφόρους τοιαύτας φωλεὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου.

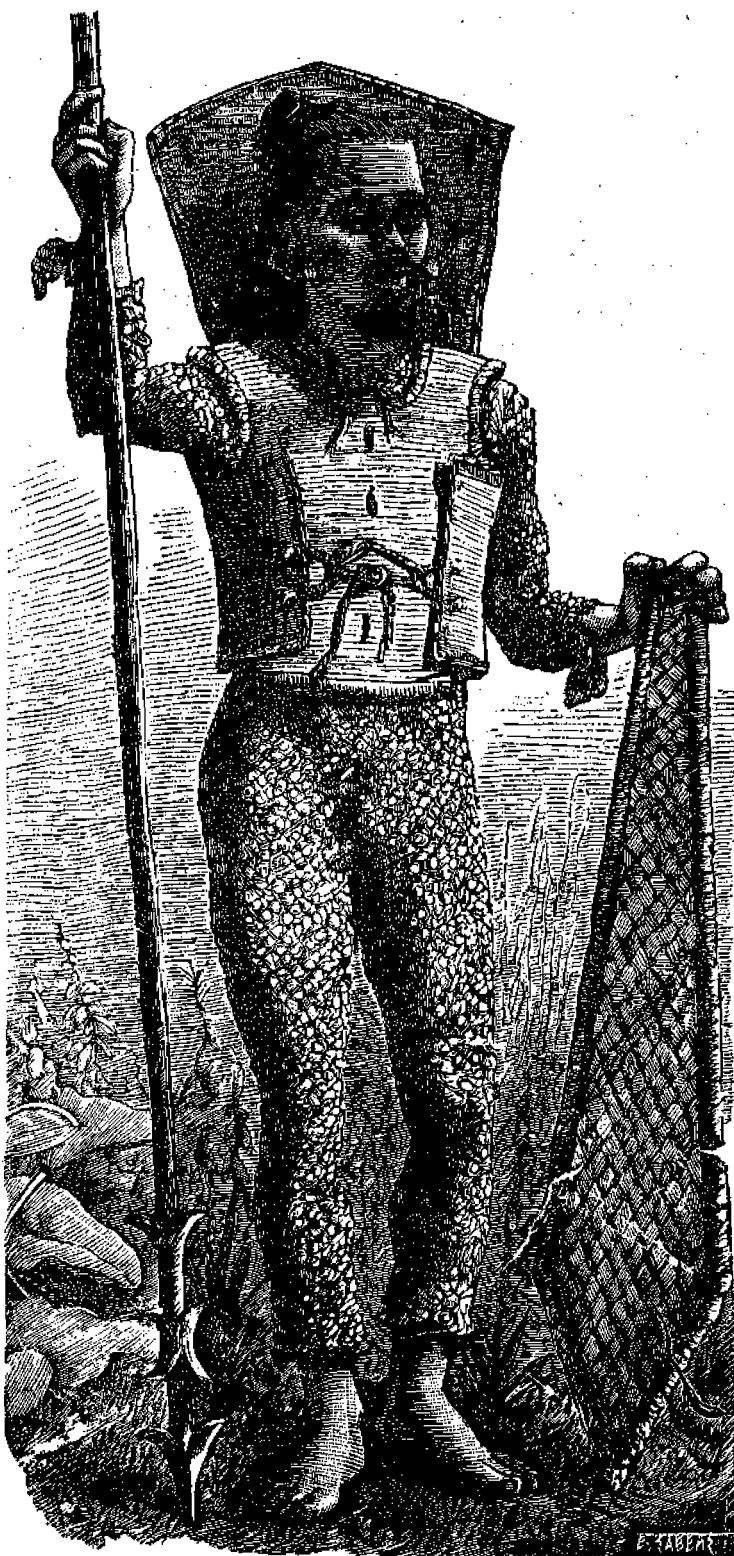
ταῦν τῶν νήσων τούτων ὑπάρχουν αἱ καλούμεναι Φιτζίαι, ἢ διανοητικῆ, κοινωνικῆ καὶ πνευματικῆ καταστάσεως τῶν κατοίκων τῶν ὁποίων ἦτο λίαν ἀξιοθρήνητος πρὸ πενήκοντα περίπου ἐτῶν.

Ὅχι μόνον τοὺς ναυαγοῦντας εἰς τὰς νήσους τούτας οἱ ἐγχώριοι ἐφόνευσαν καὶ ἔτρωγον, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ των εἶχον πολέμους καὶ μάχας ἀδικαίεπτες, τοὺς δὲ αἰχμαλώτους, ἀνευ διακρίσεως γένους ἢ ἡλικίας, κατέσφαζον καὶ ἔτρωγον, πολλάκις ἐπάχυνον αὐτοὺς τρέφοντες καλὰ, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐσφαζον καὶ τοὺς ἔτρωγον ὠμούς ἢ ἐψημένους, ἢ ἔκοπτον ἀπ' αὐτοῦ, ἐνῆ

ήσαν ζώντες, κομμάτια, ή μέλη τοῦ σώματος καί τὰ ἔφρηρον καί τὰ ἔτρανον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν θυμάτων των!

Ὁὐχι σπανίως ἐν καιρῷ ἁλλεψέως τροφῆς ἐξέθαπτον νεκρούς, οἵτινες εἶχον ταφῆ πρό 10 καί ἐπέκεινα ή μερῶν, καί τοὺς ἔτρανον!

Τοὺς ἀσθενεῖς των ἔθαπτον ζῶντας, διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς κόπους καί τὴν φροντίδα τῆς περιποιήσεως. Ὅταν δέ τις τῶν μεγιστάνων ἀπέθνησκεν, εἶται αἱ γυναῖκες του ἐβάλλοντο κατὰ σειράν καί ἐτραγαλίζοντο. Πλησίον ἐκάστε πασσάλῃ νέας οἰκοδομῆς ἀρχηγῶν τινος ἐθάπτετο ζῶν καί εἰς ἀνθρώπος. Ὅταν νέον μονόξυλον ἐμελλε νὰ βυθθῆ εἰς τὴν θάλασσαν ἀριθμὸς τις ἀνθρώπων ἐπιπτε κατὰ γῆς, προύμοτα καί ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν ὡς ἐπὶ φαλάγγων διήρχετο τὸ μονόξυλον προξενούδων πληγὰς ὀδυνηράς καί πολυλάκεις τὸν θάνατον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἀν-

Ἐγχώριος τῶν Καρολίαν νήσων ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.

πλισμὸν καί μάλιστα τὴν ἀνδρείαν του!

θρώπους.

Ἡ περιουσία καί ἡ ζωὴ οὐδεμίαν εἶχον ἀσφάλειαν, ὀλόκληρα χωρία δὲ ἤρημοῦντο μόνον καί μόνον ἵνα προμηθεύσωσι κρέας, οἱ δ' ἀνθρώποι ἔζων ὡς αἱ χοῖροι ἐν τοῖς ἀγροῖς ἢ εἰς τοὺς σάβλους των.

Ἦδη ἐκάστη τῶν 80 κατοικημένων νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους τοῦτου ἔχει ἐκκλησίαν εὐρύχωρον καί κατοικίαν διὰ τὸν κήρυκα καί τὸν διδάσκαλον τῆς ἐνορίας ἐκείνης, τῆς ὁποῖους προμηθεύει με τροφῆν καί ἐνδυμασίαν. Μόνον οἱ Ὀδεσλιανοὶ ἔχουσιν ἐδρόσει 900 ἐκκλησίας ἐκεῖ μέχρι τοῦδε, εἰς δὲ τὰ κηρύγματα τὰ Ἐβραγγελίαι καί τὰ κυριακὰ σχολεῖα φοιτοῦν πολλοὶ, οἱ ὁποῖοι πρό 50 ἐτῶν ἦσαν εἰς τὴν ὁποίαν περιεγέφυαμιν κατατάσσιν.

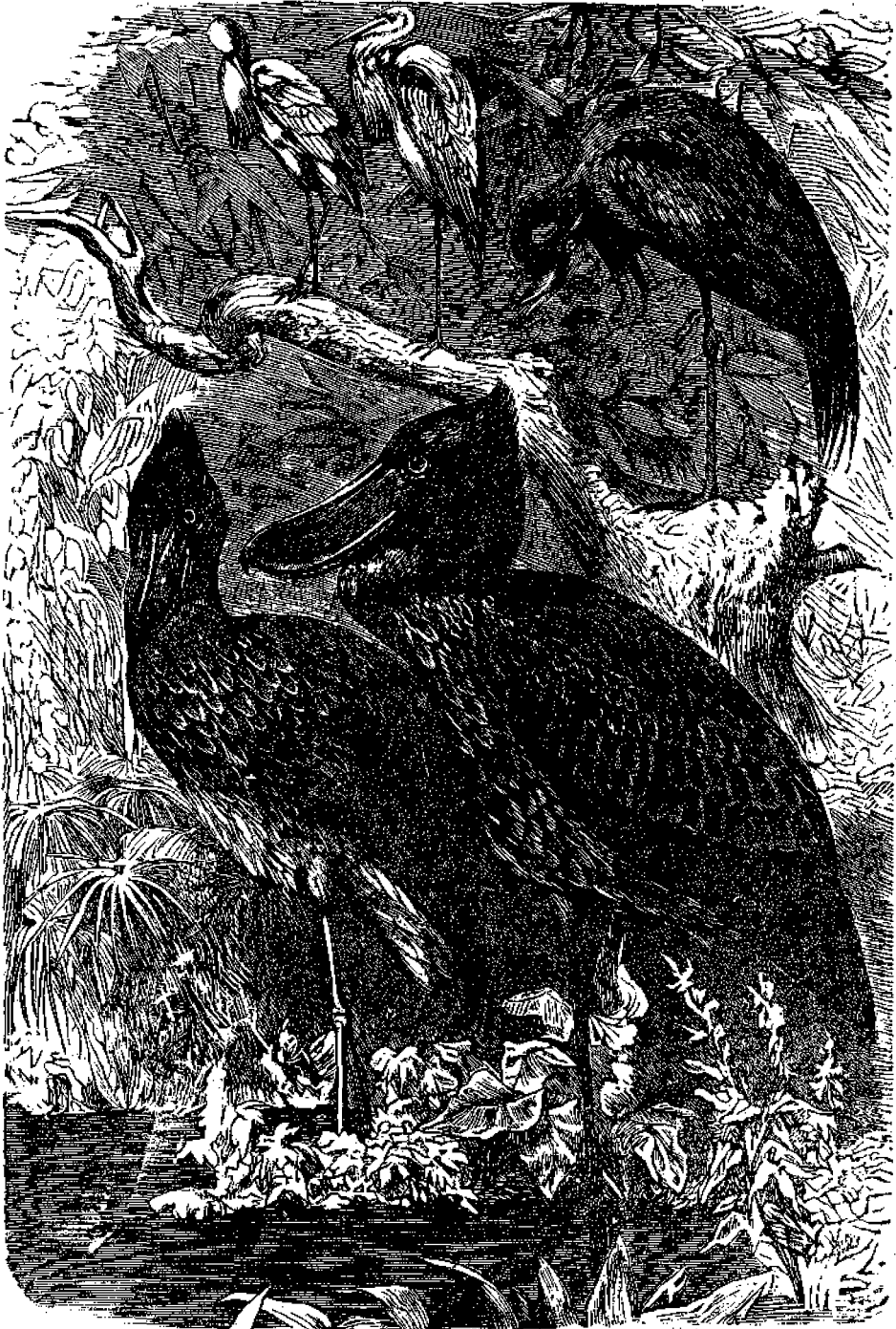
Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ πολεμιστὴν ἐν πλήρει πανοπλίᾳ· ἐάν δὲ θελήσῃ νὰ κινή τις ἐκ τῆς στάσεως καί ὄψεως φαίνεται ὑπερήφανος διὰ τὸ πολυποικίλον, τῆς ἐνδυμασίας τὸν ὀ-

ΑΦΡΙΚΑΝΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Οι Πελαργοί, ως γνωστόν, ανήκουν εις τὰ λεγόμενα αποδημητικά πτηνά, ὅποια εἶναι αἱ Χαλιβάδες, αἱ νήσσαι, αἱ τρο-

πον καὶ δὲν πρέπει νὰ φονεύονται, ὅπως δυστυχῶς γίνεται παρ' ἡμῶν.

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν ἡ Ἀντιγόνη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πραύμου, εἶχε μεταβληθῆ εἰς Πελαργὸν ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι

Πελαργοὶ ἐτοιμαζόμενοι εἰς ἰσοδημίαν.

γόνες, τὰ θρόνια, οἱ Γέραννοι κτλ., τρέφονται δ' ἐκ ζωϊκῶν ἰσχυρῶν, ὅτι ἦτο ὁρασιότερα αὐτῆς ἀλλ' ἐνῶς μετέβαλε τὴν οὐσιῶν, οἷον ὄψεων, βατράχων, σκυλῆρων, καὶ ἀκόμη θησι-

μορφὴν τῆς, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐρασμίας ιδιότητάς τῆς. Ἐπαρμένως ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἡ προσω-

μαίων ζώων, τούτου ἕνεκα εἶναι χρησιμώτατα εἰς τὸν ἀνθρω-

ποποίησης τῆς εὐσεβείας, τῆς οὐλογικῆς καὶ οὐκίης ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ ἐγχαρτείας. Ὑπερβῆτο δὲ, ὅτι ἔζη ζωὴν ἤδειαν, κατέθετο ὡς ἐξάλημα νὰ βιάσῃ τις τὰ πτηνὰ ταῦτα. Εἰς τινὰς δὲ χώρας ὁ Πελαργὸς ἦτο ἀντικείμενον προσωνύσεως, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς δὲ τὴν ἱερογλυφικὴν γλῶσσαν ἀπεικονίζει τὴν εὐσεβείαν καὶ φιλανθρωπίαν εἰς τὴν Ὑλλανδίαν, ὅπου ἐνεκα τοῦ χθαρμαλοῦ τοῦ ἐδάφους τὰ θῆατα λημέλουν, καὶ ἐπομένως ἡ χώρα βροθεὶ ποταλίων ὑδροβίων ζωῶν, ἡ ἔλευσις τῶν Πελαργῶν χαρτεῖται μετὰ χάρις ὑπὸ τῶν κατοίκων, διότι καθαρίζουν τὸν τόπον ἀπὸ τὰ ζωῦφα ταῦτα, τὰ ὅποια ἀποθνήσκοντα καὶ σηπόμενα θὰ ἐπαρέθουν πολλὰς μισαριστικὰς ἀνιψίας.

Ἱστορεῖται, ὅτι εἰς χωρίον εἰς τῆς Νορβηγίας ἔζη πτωχὴ τις οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ δύο προσώπων, τῆς χήρας μητρὸς καὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς Κοιράδου. Κατ' ἔτος ζευγὸς τι Πελαργῶν ἐκτεῖον τὴν φωλεάν των πλησίον τῆς καλύβης τῆς πτωχῆς χήρας, ὃ δὲ Κοιράδος συνειθίσε νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὴν συχνά, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐφοικειώθησαν μὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἄφρον νὰ τὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ χαϊδεύῃ.

Ἀφοῦ θὲ ὁ Κοιράδος ἐμεγάλωσεν ὀλίγον, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἔλθων εἰς τινα λιμένα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς πλοιάρχου, ὅστις τὸν μετέφεραν εἰς τὸ πλοῖόν του ὡς μούτσον.

Ἀλλὰ μόλις ἐξέπλευσαν ἀπὸ τὸν λιμένα, ὁ δυστυχὴς Κοιράδος ἤρρισε νὰ εὐρίσκη τὴν ζωὴν τοῦ ναύτου κολὴ βροτείαν, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἦτο ἄδύνατον καὶ νὰ τὴν πληροφορήσῃ τοῦ ἦτο. Ὡς νὰ μὴ ἤρριξε δὲ ἡ σκληραγωγία, τὴν ὅποیان ἐδοῦμαζεν εἰς τὸ πλοῖον, ἤμειραν τινα τὸ πλοῖόν των προσελθῆν ἀπὸ Ἀλγερίους πειρατὰς, οἱ ὅποιοι συνέλαβον ἄλλο τὸ πλῆρωμα καὶ τὸν καλὸν σου Κοιράδον καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς διαφόρους κυρίους.

Ὁ Κοιράδος ἠγοράσθη παρὰ τινος γεωργοῦ, ὅστις τὸν μετέφερον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καλλιερῇ τὴν γῆν. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν ὁ Κοιράδος ἔκλεισε τὴν τύχην του καὶ χιλιετίς μετενώκει διὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἀχαριστίαν καὶ ἀνοσίαν του, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῃ.

Ἡμέραν τινα, ἐκπὴ ἐφράζετο εἰς τὸν ἄφρον ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπεθύμει τὸν θάνατον. Πελαργὸς τις τὸν ἐπληρώσασε καὶ διὰ τῶν νευμάτων του ἐδῆλωνεν αἰσθηματα φιλίας. Ὁ Κοιράδος κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐπειδὴ ἄλλως πολλὰκις τὸ πτηνὸν ἐπανέλαβε τὸ αὐτὸ, ἐνεθυμήθη τὸν φίλον του Πελαργὸν ἐν Νορβηγίᾳ καὶ ἤρρισε νὰ σφρῖξῃ, ὅπως συνειθίσε νὰ κάμνῃ ἐκεῖ, ὅταν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὰ πτηνὰ νὰ ἔλθουν εἰς αὐτόν.

Ὁ Πελαργὸς εἰς τὸ ἀκουσμά του πράγματι ἐπέταξε κατ' εὐθερίαν παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἤρρισε νὰ ἀρῆσῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου. Ὁ Κοιράδος ἀνεγνώρισεν τὸν καλαῖόν του φίλον καὶ ἔκτοτε πᾶσαν ἡμέραν συνεπερρίζετο μετ' αὐτοῦ τὴν τροφὴν του.

Τελευταίον ἐπιστῆ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας τῶν πτηνῶν ἐπληρώσασεν, ὁ Κοιράδος ἐσχεδίασε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα των περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ καταστάσεώς του διὰ τοῦ Πελαργοῦ, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ στείλῃ τινα μὲ χρήματα νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ.

Πρὸς τοῦτο ἔγραψεν ἐπιστολὴν καὶ ἔπεσεν αὐτὴν εἰς τὸν πόδα τοῦ Πελαργοῦ, οὗτος δὲ κατὰ τὴν ὀρισμένην ἐποχὴν ἀφῆκε τὰς θερμὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ διεθύνθη πρὸς τὴν

θερινὴν κατοικίαν του εἰς Νορβηγίαν ἔλθων δὲ εἰς τὴν παλαιάν του φωλεάν ἐκάλισεν ἔξωθεν τῆς καλύβης τῆς χήρας καὶ περιέμενον αὐτὴν αὐτὴ δὲ ἐξεληθούσα καὶ ἰδοῦσα τὸ πτηνὸν μὲ χαρτίον τι κρεμάμενον ἐκ τοῦ ποδὸς τῆς ἐκινήθη εἰς περιέργειαν καὶ πλησιάζουσα τὸ ἔλυσε καὶ ἤρρισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ. Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκκλησις καὶ ἡ χαρὰ τῆς νὰ ἴδῃ ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ νομιζόμενον ἀποθαμμένον τέκνον τῆς! Ὁ Κοιράδος περιέγραψε τὴν κατάστασιν του, τὸ μέρος ὅπου ἐδοῦλεως καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, μὲ τὰ ὅποια ἤδυνάτο νὰ ἐξαγορασθῇ. Ἡ πτωχὴ χήρα περιῆλθε τὴν χώραν ζητοῦσα παρὰ τῶν φιλανθρώπων τὰ λότρα· τὰ χρήματα ἐνκόλωσε δουνηθροίσθησαν, ἐστάλησαν καὶ οὕτως ὁ Κοιράδος ἐξηγοράσθη καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν μητέρα του.

Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ συμβάντος τούτου ὁ Κοιράδος ἐσκάλισεν ἐπὶ ἔθλου Πελαργῶν φέροντα ἐπιστολὴν εἰς τὸν πόδα του, τὴν ἐυλογησίαν ταύτην ἔθεσεν ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, σφίεται δὲ μέχρι τῆς ἡμέρας.

ΦΥΛΑΤΤΕ ΤΗΝ ΥΠΟΧΕΣΙΝ ΣΟΥ.

Οὐδὲν πρᾶγμα δύναται νὰ αὐστηρήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμποιοσύνην τῶν ἄλλων περισσότερον ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ λόγου του, εἴτε τῆς ὑποσχέσεώς του. «Ὅστις κρατεῖ τὸν λόγον του, κρατεῖ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς του,» λέγει παροιμία τις δημώδης καὶ εἶναι ἀληθές. Παρητηρήθη δὲ, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου εἶχον τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Ἱστορεῖται περὶ τοῦ λόρδου Ναπιέρ, ὅτι ἡμέραν τινα εὔρε κοράσιον δεκάετες κλαῖον· ἐρωτήσας αὐτὸ ἔμαθεν, ὅτι αἰτία τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης του ἦτον ἡ θραύσις σταμνίου τινός, τὸ ὅποιον ἔφερε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις ἐφράζετο εἰς τινα ἄγρον· διότι, ἐγνωρίζω, προσέθηκον, ὅτι θὰ τιμωρηθῶ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σεις, κύριε, δύνασθε νὰ τὸ διορθώσῃτε· δὲν εἶναι ἔτσι;»

«Λυποῦμαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ναπιέρ, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ διορθώσω· δύναμαι ὅμως νὰ σὲ βοηθήσω ἄλλως πως· ἤμπορῶ π. χ. νὰ σὲ δώσω ἡμῖς σελίνιον, μὲ τὸ ὅποιον ἤμπορῶς ν' ἀγοράσῃς ἐν νέον σταμνίον, καὶ οὕτω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὅποیان φοβεῖσαι.» Ταῦτα εἰπὼν ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλακίον του, διὰ νὰ λαβῇ ἐκείθεν τὰ ὑποσχεθέντα χρήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς εὔρεν, ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν σακκούλαν του εἰς τὴν οἰκίαν!

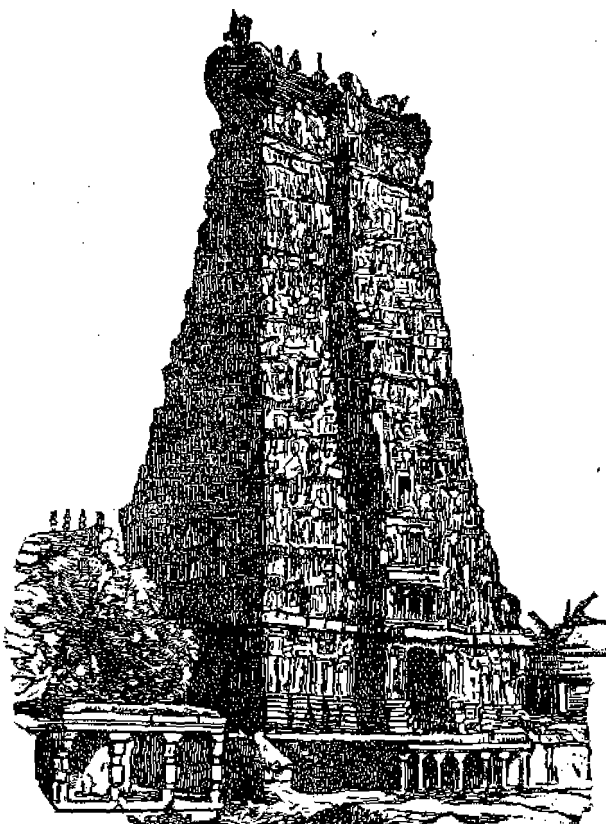
Ἡ πτωχὴ κόρη ἐνόησε τοῦτο πρὶν ὁ Ναπιέρ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ εἴπῃ τι· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ ὁμιλήσῃ, οὕτω ὁ Ναπιέρ ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἤδυνάτο τότε νὰ τὴν βοηθήσῃ καθὼς τῆς ὑπεσκέθη, ἀλλ' ἐπρόσθεσεν, «ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰπὲ εἰς τὴν μητέρα σου τὸ περιστατικόν, καὶ βεβαίωσέ τιν ἀπὸ μέρους μου, ὅτι αὔριον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ σὲ φέρω τὸ ἡμῖς σελίνιον, καὶ ὅτι πρέπει νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἀνταμώσῃς ἐδῶ.»

Ἡ κόρη τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ὁ δὲ Ναπαὶρ ἔλθων εἰς τὸν οἶκόν του εὗρε μίαν πρόσκλησιν ἀπὸ μέρους φίλου, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ, διὰ νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὑπεσχάθη νὰ ἐνταμώσει τὴν κόρην εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὴν ἀπήντησεν. Εὐρών δὲ μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ παρευρεθῇ ἀγκαιρῶς καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἐπροτίμησε νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην, καὶ νὰ στερηθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ

τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ συγγευματίσῃ μετὰ τοῦ στενοῦ ἐκεῖνου φίλου του· ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν μετέβη εἰς τὸ ὁρισθὲν μέρος, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κόρην τὰ ὅποια τῆς ὑπεσχέθη λεπτά, πρὸς μεγίστην χαρὰν αὐτῆς καὶ ἠθικὴν εὐχαρίστησιν ἑαυτοῦ. Συμβουλεύω τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας νὰ τηροῦν πάντοτε ἀπαρασαλεύτως τὸν λόγον των.

— Ὅσον περισσότερον γνωρίζομεν, τόσον ἀσθηρότερον θὰ κριθώμεν, ἐὰν δὲν ζῶμεν ζωὴν σώφρονα.
— Μὴ ὑψηλοφρονῆς, ἀλλὰ φοβῆ (Ρωμ. σσ. 20.)
— Ὅσον καλλίτερα γνωρίζει τις τὸν ἑαυτὸν του, τόσον μετριοφρονέστερος εἶναι.

Ἡ πηγὴ τοῦ Παναγίου ὕδατος.

Τὸ Πανάγιον ὕδωρ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν εἰσοδὸν τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Σιδᾶ, τοῦ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Θεοῦ τῆς καταστροφῆς, καίτι δὲ περὶ τῆς δεξαμενῆς τοῦ Σαρβατερτάν, ἧτοι ἀπαναγίου ὕδατος.»

Τὸ ὄνομα Σαρβατερτάν σημαίνει «πανάγιον ὕδωρ;» διότι κατὰ τοὺς Βραχμᾶνους, ὅλοι οἱ ἱεροὶ ποταμοὶ τῆς Ἰνδίας εἰσρέουσιν εἰς αὐτήν, διὰ νὰ καθαρίσουν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἡ δεξαμενὴ εἶναι 200 τετραγωνικῶν μέτρων μα-

κρὰ, καὶ περὶ αὐτῆς εἶναι κτισμένος ὁ ἐν λόγῳ ναὸς τοῦ Θεοῦ τῆς Καταστροφῆς· τελεῖται δὲ κατ' ἔτος πανηγυριε ἐκεῖ, εἰς τὴν ὁποίαν χιλιάδες ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Ἰνδικῆς μεταβαίνουν, ἵνα λουσοῦν ἐντὸς αὐτῆς καὶ οὕτως ἀποπλύνουν τὰς ἁμαρτίας των.

Κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην τὰ εἰδωλα τοῦ Θεοῦ Σιδᾶ καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῦ τίθενται ἐπὶ σχεδίας ἐπὶ τοῦτω κατσκευασμένῃς, μετὰ μουσικῆς καὶ πολυχρωμάτων φώτων, καὶ περιφέρονται ἀνὰ δύο περὶ τῆς δεξαμενῆς ἐν μέσῳ τοῦ ἤχου τῶν σαλπγγῶν καὶ τῆς

μουσικῆς καὶ τῶν ἀλαλαγμῶν τῶν προσκυνητῶν ἐπὶ τὴν ἑξῆς ἑβδομάδα. Οἱ θεοσεβέστεροι τῶν προσκυνητῶν θέτουν ἐπὶ τινοσ σαπίδος καμφοῦραν, βάλλουν πῦρ εἰς αὐτήν καὶ τότε ἀφίρουν τὰς σαπίδας νὰ πλέουν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διὰ δὲ τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ κητρίνου φωτός ἐπὶ τοῦ ὕδατος παράγεται ὠραῖον πᾶν ὄραμα· ἡ καῦσις αὐτῆ τῆς καμφοῦρας κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην θεωρεῖται ὡς θυσία καὶ ἔχει μεγάλην ἀξιομοσίαν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς!

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ.

Εὐφραίνου, ὦ ψυχὴ μου, τῆς κτίσεως τὰ κάλλη, ἢ γῆ θαυμάτων πλήρης ἐνώπιόν μου θάλλει καὶ ἐν τῆς νυκτὸς θ' ἐπέλος ἐπὶ μικρὸν τὰ κρύφθη πληθὺς θαυμάτων νέων γεννᾶται εἰς τὰ ὕψη.

Ὁ μέγας Γαλαξίας ὡσαν πλατεῖα ζώνη ἐκ πέρας εἰς πέρας τοὺς οὐρανοὺς κυκλώνει, σπόρος πυκνὸς καὶ ἀστρῶν φυταλιὰ μεγάλη, εἴς τῆς ὁ Πλάστης κόσμους διηγεκῶς ἐκβάλλει.

Ἐοὐρανὲ, ὦ κάλλος αἰώνιον, ἀρχαῖον, ἀείποτε νεῦσον, ἀείποτε ἀκμαῖαν! ὁ τόπος τῶν θαυμάτων τοῦ Πλάστου καὶ σὺ μόνον, ἀνέπαφος τηρεῖται δι' ἔλων τῶν αἰώνων.

ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Υπάρχουσιν ήδη εις την 'Ιαπωνίαν 72 χριστιανικαί εκκλησίαι τακτικώς οργανωμέναι· ο δ' αριθμός των μελών αυτών αναβαίνει εις 4,000, ενώ πρό πενήντα ετών και αυτή ή επιμέλεια με τους Εβρωπαίους και 'Αμερικανούς ητο άπηγορευμένη εις τους 'Ιαπωνούς επί ποιηθ θανάτου.

— Είναι αδύνατον δύο χριστιανοί να έχουν έντε λ ω ε το αυτό φρόνημα, άλλ' όλοι οι χριστιανοί πρέπει να έχουν την αὐ τή ν κ α ρ δ ι α ν. πρέπει να ήναι θν προς άλλήλους, κατά την αγάπην, την ελπίδα, τὰ ελκτρία και τους σκοπούς.

— Όστις ειλικρινώς επιθυμεί να γνωρίση έντελώς την πνευματικην αυτού κατάστασιν, πρέπει να καταφύγη εις τὰς Γραφάς. Αι Γραφαί είναι ή μόνη λυθία λλος, δια τήσ. οποίας δύναται να δοκιμασθῆ ὁ έσωτερικός ήμῶν άνθρωπος, ὁ μόνος καθρέπτης εις τόν όποιον δυνάμειθα να ίδωμεν τόν ήθικόν ήμῶν χαρακτήρα.

— Μία προς μίαν αι τέχνηαι του παλαιού κόσμου μεταφέρονται εις τόν νέον. 'Εν Νέα 'Ορλεάνη υπάρχει εργαστήριον πορσελάνης, δηλ. σινικῶν κεραμῶν, όπερ κανθαται ότι είναι το πρώτον ιδρυθὲν εν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιτείαις, και είναι το προϊόν τής ήνωμένης ευφύιας ενός Γάλλου και ενός Γιάναη, είτε έντοπίου 'Αμερικανού.

— Η σοφία και ή φιλία είναι προς τόν νοῦν, δι. τι καλόν και σεμνόν προς τό σώμα.

— Μή κολακεύεσαι, δι. τι έχεις την προς τόν Χριστόν πίστιν, εάν δέν έχεις την προς τόν αδελφόν σου αγάπην.

— Ο ενάρετος άνθρωπος αισθάνεται περισσοτέραν εύχαρίστησιν εις την συγχώρησιν παρά εις την εκδίκησιν.

— Πολλοί παραπονούνται δια τό κακόν των μνημονικόν, όλγοι όμως δια την κακήν των γλώσσαν ή την κακήν των καρδιάν.

— Έποχαι πίστεως είναι εποχαι ευφορίας· εποχαι άπιστίας, όσση και άν λάμπουν, είναι εποχαι άφορίας και έρημύσεως παντός διαρκούς αγαθού.

— Έστε τίμιοι εις τὰς μετὰ τῶν άλλων σχέσεις σας· έστε εύσυνειδητοί εις τὰς συμφωνίας σας. Μή είσθε διπρόσωποι και υποκριταί· μή ζητείτε να ήσθε πανούργοι, και μή έντρέπασθε να σας όνομαζούν άπλοϊκούς. Και τότε θέλετε είσθαι πλέον νοήμονες από τους δολίους και πανούργους ανθρώπους, και δ. λιγωτέρα πιθανότης θά υπάρχη να άπατηθῆτε ή αύτοί, με την συμφωνίαν να προσθήσθε εις ταῦτα άλλο τι χαρακτηριστικόν, όπερ είναι πρέπον εις τίμιον άνθρωπον, τούτέστιν άπόφασιν να υπερασπίσθε την τιμιότητα και να εναντιώνεσθε κατά παντός είδους άπάτης. Ο δόλιος άνθρ ούδέποτε είναι σταθερός, άλλ' ὁ τίμιος είναι ὁ δίγνωνμος είναι πάντοτε άστατος, άλλ' ὁ εύσεβής άείποτε σταθερός ως θ βράχος. Υπάρχει ιερὸς δεσμός μεταξύ τιμιότητος και πίστεως· ή τιμιότης είναι πίστις εφαρμολομένη εις κοσμικά πράγματα, και ή πίστις είναι τιμιότης ζωογονουμένη υπό του 'Αγίου Πνεύματος προς μεταχείρισιν τῶν ούρανίων πραγμάτων.

— Ο Λουδοβίκος Βιδέλ, ὁ τυφλὸς ἀγαματοποιός, παρέχει εις ήμᾶς επίσημον παράδειγμα τής δυνάμεως και επιτηδεύτητος τῶν χειρῶν· να άντικαταστήσῃσι την έλλειψιν τής όράσεως, άπολεσθείσης εν νεαρή ηλικία, ένεκα παραλυσίας, κατασκευάσας επί 20 και επέκεινα έτη άριστουργήματα τής γλυπτικῆς, έχοντα ως άντικείμενα διάφορα ζῶα. 'Απέκτησε δὲ την μεγάλην τελειότητα την όποιαν μαρτυροῦσι τὰ έργα του, δια τής ψηλαφήσεως ζώντων άντικειμένων και άριστουργημάτων τής ἀγαματοποιίας, και ούτως ενέτυπῃσεν εις τόν νοῦν την

μορφην των, ώστε να δύναται να κατακε· α λ λ η, ὁμοια με αύτὰ κατ' άρχας με πηλόν και έπειτα με μάζμαρον.

— Η ιστορία του κόσμου δέν μας διδάσκει άλλο μάθημα σπουδαιότερον του εξής: δηλ. δι. ὁ μόνος αλάνθαστος ὁδηγὸς μεγάλου νοῦς είναι ή καθαρά καρδια και δι. μόλις ή καρία κυριεύη την καρδιαν όμείσας άρχίζει ή άπροσῆνη να καταλαμβάνη τόν νοῦν.

— Όμειλι φιλοφρόνως τό πρωί, δι. τι θέλεις έλαφρόναι τὰς εργασίας τής ήμέρας, μετατρέπει την θλίψιν εις χαράν, και κάμνει ώστε αι οικιακαί και θλαι αι άλλαι ύποθέσεις να έκτελῶνται εύκολότερον ὅσση δίδεις ειρήνην μὲν εις τόν ὁμιλούντα, και εύγνώμονα χαράν εις τόν άκούοντα. Όμειλι φιλοφρόνως τό έσπέρας, δι. τι ίσως πριν λάμψη τό φῶς άλλης ήμέρας, εις τῶν αγαπητῶν δύναται να τελειώση την επί τής γῆς ὁδοποιίαν του, και τότε θά ήναι πολύ άργά να ανακαλέσης την σκληράν λέξιν, ήν έπρόφερες, ὅσση να ήναι δυνατόν να ζητήσης συγχώρησιν παρά άποθανόντος αγαπητοῦ δια μίαν προσβολήν.

— Εν Παρισίοις δια την εκμάθησιν τής ζωγραφικῆς υπάρχουν 153 σχολεια δια παιδιά, 38 τάξεις δια κοράσια, και 44 δια έφηβους.

— Η δολική αξία τής τε κτηματικῆς και κινητῆς περιουσίας εν Νέα 'Υόρκη είναι 1, 143, 705, 727, 09! ταλλήρων, και ὁ επί τούτων φόρος άνέρχεται εις 28, 937, 272 ταλλήρων!

— Από του 1873 εν μιᾷ επαρχία τής 'Ιαπωνίας 71 νοιο του Βοῦδδα μετετρέπησαν εις κοσμικάς χρήσεις, 700 δὲ από του 1871.

Συμβουλαί προς τὰς νέας.

Του κόσμου τό διπρόσωπον προσέχετε, παρθένω

'Η ήρόνη παρέργεσαι, κ' ή κατασχώνη μένει.

'Η άρετή του βίου σας, ή άρετή σας μόνη.

Προς τόν Θεόν περισσότερας άθώας σᾶς ύψάνει.

Εις τους άνθῶνας ίδσθε πως σφείρονται τὰ άνθη;

'Ως άνθος και τό κάλλος σας έφθάρη, έμαράνθη.

'Όταν τὰ κάλλη χάσετε, ποια χαρά σας μένει,

'Αν εις τὰ σέβη σας θρηνη κ' ή άρετή φαρμαμένη;

Τους όρκους μή πιστεύετε άπατεῶνων φίλων,

Ποῦ με άπάτης κάλυμμα ειλικρινούς φίλας,

'Όμως με στόμα βέβηλον έχθρῶν κ' ιεροῦθων

'Ερώτων λόγους έκφωνούν πλαστῆς ειλικρινείας,

Κ' εις τόν βωμόν σας κάουσι θυμίαμα λατρείας.

Θανάτου είναι πρόδρομος καθέκαστόν των ήθημα,

Παγίθας δόλου κρύπτουσιν εις έκαστόν σας βήμα,

Κ' ένῷ χαράν ύπόσχονται κ' ειρήνην παραδείσου,

Τὰ πάντα είναι ύφασμα όλέθρου και άπάτης.

Είναι ως ένδυμα λαμπρόν από χρουού και βόσσου

Εις σώμα δυσωδέστατον ούοιας σαθροτάτης.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Α ε υ α. δέρμα και ὀδόντες.

Κ ό κ ι ν α. χείλη, παρειαι και δυνγες.

Κ ο ν α. ὀδόντια, ὠτα και πόδες.

Π λ α τ ε α, στήθος, μέτωπον και μεσάρριον.

Λ ε π τ α. δάκτυλοι, μαλλιά και χείλη.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποίος παρομοιάζεται με την άγριοφυρένην;

2) Ποίος με δένδρον παρά τους βόσκας τῶν ὀδάτων;

3) Τι είναι κάλλτερον παρά πλούτον πολύν;